Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΟΠΩΣ ΤΟΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

ΟΥΪΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ - Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος

Οἱ περίφημοι λόγοι του ἦσαν ἕνα ἀπὸ τὰ ὅπλα τῆς πολιτικῆς του

ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΑΝΟΔΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Ἰδ. Ὑπ.). Ἡ παροῦσα ἀγγλικὴ βουλὴ ἦτο ἡ πρώτη ἀπὸ τοῦ 1900 εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Οὐΐνστον Τσῶρτσιλ δὲν κατεῖχεν ἕδραν· (μὲ ἐξαίρεσιν τὴν βραχύβιον βουλὴν τοῦ 1923). Τόσον ἡ Βρεταννία, ὅσον καὶ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος προσχωρεῖ εἰς μίαν διαφορετικὴν ἐποχὴν ἀπὸ ἐκείνην εἰς τὴν ὁ ποίαν οὗτος ἔπαιξεν ἕνα τόσον σημαντικὸν ρόλον. Θὰ πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτενίζωμεν τὰ ἐπιτεύγματά του μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ εὐγνωμοσύνην. Ἀλλὰ ἡ ἀντικειμενικότης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι πλήρης ἔστω καὶ μόνον διότι πολλὰ γεγονότα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι συνδεδεμένος ὁ Οὐΐνστον τὰ βλέπομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ ἰδικά του μάτια. Διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος πολιτικὸς εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τοῦ ὁποίου αἱ ἀναδρομικαὶ περιγραφαὶ τῶν μεγάλων γεγονότων εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει λάβει μέρος, νὰ ἔχουν τόσον ἐπηρεάσει τὴν μετέπειτα ἐπ' αὐτῶν ἱστορικὴν σκέψιν. Ἴσως ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκὼλ νὰ εἶναι ἕνας πιθανὸς ἀντίζηλος ὡς ἀριστοτέχνης τοῦ πεζοῦ λόγου. Ἀλλὰ τὰ «Πολεμικὰ Ἀπομνημονεύματα» τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκὼλ ἀσχολοῦν τα μὲ μίαν μόνον ὄψιν ἑνὸς παγκοσμίου πολέμου. Τὰ κλασσικὰ ἔργα τοῦ Οὐΐνστον «Παγκόσμιος Κρίσις» καὶ «Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος» ἀσχολοῦνται μὲ ἀμφοτέρας τὰς μεγάλας συγκρούσεις τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἀπὸ μίαν λίαν κεντρικὴν θέσιν κυρίως εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν.

Ἐπὶ πλέον τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Οὐΐνστον ὡς ἱστορικοῦ δὲν περιωρίσθησαν εἰς γεγονότα εἰς τὰ ὁποῖα ἔπαιξεν ὁ ἴδιος ρόλον. Ἡ εὐρείας κλίμακος μελέτη τοῦ προγόνου του, τοῦ μεγάλου Δουκὸς τοῦ Μάλμπορω —μία κλασσικὴ μελέτη πολέμου συναγωνισμῶν—ἡ βιογραφία τοῦ πατρός του καὶ ἡ «Ἱστορία τῶν Ἀγγλοφώνων Λαῶν» ὁμοῦ μετὰ μικροτέρων ἀλλὰ πάντοτε ὀξυδερκῶν μελετῶν συγχρόνων γεγονότων καὶ προσωπικοτήτων ἀποτελοῦν ἕνα σύνολον συγγραμμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα προβάλλει σαφῶς ἡ φιλοσοφία του. Ὁ Τσῶρτσιλ ἐπιβάλλει νὰ τὸν προσέξωμεν ὡς συγγραφέα. Οἱ δὲ λόγοι του ποὺ κατέστησαν ἱστορικοί — αἱ ἐκκλήσεις διὰ ἀντίστασιν ἐναντίον τῆς Ναζιστικῆς βαρβαρότητος, αἱ ἔντονοι προειδοποιήσεις περὶ τῆς ἀνάγκης διὰ Δυτικὴν ἑνότητα κατὰ τὴν ἐπικίνδυνον μεταπολεμικὴν περίοδον — ἔχουν μίαν προσωρινὴν σφοραγῖδα κυρίως διότι προέρχονται ἀπὸ ἄνθρωπον διὰ τὸν ὁποῖον καθ' ὅλην την διάρκειαν τῆς ζωῆς του αἱ λέξεις καὶ αἱ φράσεις ἀπετέλουν ὅπλα ἄξια σεβασμοῦ καὶ καλῆς ἐπεξεργασίας. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ Τσῶρτσιλ ἀκόμη καὶ ὅταν φωτίζεται ἀπὸ τὰ ἴδια του τα λόγια δὲν εἶναι εὔκολον νὰ συνοψισθῇ οὔτε νὰ ταξινομηθῇ οὔτος ὡς πολιτικὸς εἰς τὴν Βρεταννικὴν πολιτικὴν σκηνήν. Δὲν εἶναι εὔκολον εἰς τὴν Βρεταννίαν νὰ ἀλλάζῃ κανεὶς κόμμα εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων μίαν φορὰν καὶ νὰ ἐπιβιώσῃ. Ὅταν τοῦτο γίνῃ δύο φορὰς μὲ ἐπιτυχίαν ἀποτελεῖ μοναδικὸν ἐπίτευγμα. Ἀλλὰ ἡ προσωπικότης ἡ ὁποία ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἱστορικὸν ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν ριψοκινδύνων αὐτῶν ἀποφάσεων δὲν εἶναι ἀσταθής. Δὲν εἶναι περίεργον ὅτι ἀρχικῶς ἀφωσιώθη εἰς τὸ συντηρητικὸν κόμμα ὡς υἱὸς τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς Δημοκρατίας τῶν Τόρυδων. Τὸ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κόμμα αὐτὸ διὰ τοὺς Φιλελευθέρους ἀποδίδεται ὄχι τόσον εἰς τὴν θεωρητικὴν προτίμησιν τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου ἐναντι τοῦ προστατευτισμοῦ ὅσον εἰς τὴν ἔλλειψιν συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ὁποίων ἡ ἄνοδος ἐντὸς τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος συνέπεσεν μὲ τὰς προσπαθείας των νὰ τὸ μετατρέψουν εἰς ὑποστηρικτὴν τῆς πολιτικῆς προστατευτισμοῦ. Οὔτε εἶναι περίεργον ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ εἰς τὴν φιλελευθέραν του περίοδον πρὸ τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ἐθεωρήθη ὡς ἀνήκων εἰς τὴν ριζοσπαστικὴν πτέρυγα τοῦ κόμματος δεδομένου ὅτι κηνόει πολὺ τὸν Λόϋδ Τζώρτζ καὶ τὰ μέτρα εὐημερίας τὰ ὁποῖα ἐξήγγειλεν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν θὰ ἦτο σφάλμα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν Τσῶρτσιλ τῶν μετέπειτα ἡμερῶν ὡς ἕνα χαρακτηριστικὸν ἰμπεριαλιστήν. Ἡ προσωπική του ἱστορικὴ ἄποψις περιέβαλλε μίαν Ἀγγλίαν ἡ ὁποία ὑπῆξε μία μεγάλη χώρα καὶ ἄνευ ὑποπονήσεων κτήσεων. Ἠαρ' ὅλον ὅτι ὑπῆρξεν ὑπερήφανος εἰς ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Βρεταννικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὴν κληρονομιαν των ἐλευθέρων θεσμῶν καὶ τῆς πολιτικῆς δεξιοτεχνίας του, δὲν ἐθεώρει ὅτι αἱ ἀξιαι της κληρονομιας αὐτῆς κινδυνεύουν νὰ διασαρπισθοῦν ἐπειδὴ αἱ περιοχαὶ εἰς τὰς ὁποίας αὐται εἶχον εἰσχωρήσει θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν κυβερνωνται πλέον ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Ἡ ὑπερηφάνεια του περιεβάλλεν ἐξ ἴσου καὶ τὸν λαὸν τῆς μητέρας του— τοὺς Ἀμερικανοὺς— καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τῶν κοινῶν προγόνων ἐδίδε ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα εἰς τὴν στάσιν του ἔναντι τῶν Ἄγγλο — Ἀμερικανικῶν σχέσεων. Παρομοίως οἱ δισταγμοί του σχετικῶς μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Βρεταννικῆς διοικήσεως ἀπὸ τὴν Ἀσίαν προηγοντο μόνον ἐκ τῶν ἀμφιβολιῶν του ἐὰν τὰ διδάγματα τῆς ἐντεταλμένης κυβερνήσεως εἶχον ἱκανοποιητικῶς ἐμφυτευθῆ καὶ ἐαν ὁ χρονος εἶχεν ἐπιτρεψει νὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ νέοι φιλελευθεροι θεσμοι. Αἱ σχέσεις τοῦ Τσῶρτσιλ μὲ τὸ ἀρχικόν του κομμα μετα τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1920 δὲν ἦσαν τελείως ὁμαλαὶ καὶ εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι μόνον ἡ κρίσις τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀπαίτησις διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ἠδύναντο νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Πρωθυπουργίαν καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος. Ἀποφασιστικὸν ρόλον ἔπαιξεν ἡ ἀπροθυμία τῆς Ἐργατικῆς Ἀντιπολιτεύσεως νὰ δεχθῇ ἄλλον συντηρητικὸν πρωθυπουργὸν εἰς κυβέρνησιν συνασπισμοῦ. Ἡ προτίμησις αὐτὴ ἀπετέλει μεγάλην τιμὴν δι' ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκρύψει τὴν ἀντιπάθειάν του διὰ τὰς δογματικὰς πλευρὰς τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ δὲν εἶχεν ἐπιδείξει ποτὲ συμπάθειαν διὰ τὸ ἰσχυρὸν εἰρηνιστικὸν στοιχεῖον τὸ ὁποῖον διεῖπεν τὴν παράδοσιν τῶν ἐργατικῶν. Ἡ προτίμησις ἀπετέλει ἀναγνώρισιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ διεῖδε τὴν ἄνοδον τῶν δικτατοριῶν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ ἐζήτησεν στρατιωτικὰς καὶ διπλωματικὰς προετοιμασίας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀναχαιτισθῇ ἡ ἐπίθεσις. Ὠφείλετο ἐπίσης εἰς μίαν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Βρεταννία εὑρισκεν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἕνα ἡγέτην ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαζεν ἀπὸ τὰς δυσκολίας καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβεῖτο νὰ ἐπιβάλῃ χάριν τῆς νίκης, ἀναγκαία μέτρα ὁσονδήποτε ἐπαναστατικὰ καὶ ἐὰν ἦσαν εἰς χαρακτῆρα, εἴτε εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἴτε εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις

Θὰ ἐνθυμηθῶμεν δύο παραδείγματα τῆς ριζοσπαστικότητός του. Πρῶτον, ἦτο ἡ προθυμία του νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ σχέδιον διὰ τὴν Ἀγγλο-Γαλλικὴν ἕνωσιν, ἡ ὁποία ἐὰν εἶχεν γίνει ἀποδεκτή, θὰ εἶχεν μεταβάλλει ἐκ θεμελίων, ἐὰν ὄχι τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου αὐτοῦ καθ' ἑαυτοῦ, ὁπωσδήποτε ὅμως τὴν μετέπειτα πορείαν μίαν του διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Βρεταννικοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὴν κληρονομιαν των ἐλευθέρων θεσμῶν καὶ τῆς πολιτικῆς δεξιοτεχνίας του, δὲν ἐθεώρει ὅτι αἱ ἀξιαι της κληρονομιας αὐτῆς κινδυνεύουν νὰ διασαρπισθοῦν ἐπειδὴ αἱ περιοχαὶ εἰς τὰς ὁποίας αὐται εἶχον εἰσχωρήσει θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν κυβερνωνται πλέον ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Ἡ ὑπερηφάνεια του περιεβάλλεν ἐξ ἴσου καὶ τὸν λαὸν τῆς μητέρας του— τοὺς Ἀμερικανοὺς— καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τῶν κοινῶν προγόνων ἐδίδε ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα εἰς τὴν στάσιν του ἔναντι τῶν Ἄγγλο — Ἀμερικανικῶν σχέσεων. Παρομοίως οἱ δισταγμοί του σχετικῶς μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Βρεταννικῆς διοικήσεως ἀπὸ τὴν Ἀσίαν προηγοντο μόνον ἐκ τῶν ἀμφιβολιῶν του ἐὰν τὰ διδάγματα τῆς ἐντεταλμένης κυβερνήσεως εἶχον ἱκανοποιητικῶς ἐμφυτευθῆ καὶ ἐαν ὁ χρονος εἶχεν ἐπιτρεψει νὰ ἀναπτυχθοῦν οἱ νέοι φιλελευθεροι θεσμοι. Αἱ σχέσεις τοῦ Τσῶρτσιλ μὲ τὸ ἀρχικόν του κομμα μετα τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1920 δὲν ἦσαν τελείως ὁμαλαὶ καὶ εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι μόνον ἡ κρίσις τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀπαίτησις διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ἠδύναντο νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν Πρωθυπουργίαν καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Συντηρητικοῦ Κόμματος. Ἀποφασιστικὸν ρόλον ἔπαιξεν ἡ ἀπροθυμία τῆς Ἐργατικῆς Ἀντιπολιτεύσεως νὰ δεχθῇ ἄλλον συντηρητικὸν πρωθυπουργὸν εἰς κυβέρνησιν συνασπισμοῦ. Ἡ προτίμησις αὐτὴ ἀπετέλει μεγάλην τιμὴν δι' ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκρύψει τὴν ἀντιπάθειάν του διὰ τὰς δογματικὰς πλευρὰς τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ δὲν εἶχεν ἐπιδείξει ποτὲ συμπάθειαν διὰ τὸ ἰσχυρὸν εἰρηνιστικὸν στοιχεῖον τὸ ὁποῖον διεῖπεν τὴν παράδοσιν τῶν ἐργατικῶν. Ἡ προτίμησις ἀπετέλει ἀναγνώρισιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ διεῖδε τὴν ἄνοδον τῶν δικτατοριῶν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ ἐζήτησεν στρατιωτικὰς καὶ διπλωματικὰς προετοιμασίας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀναχαιτισθῇ ἡ ἐπίθεσις. Ὠφείλετο ἐπίσης εἰς μίαν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Βρεταννία εὑρισκεν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἕνα ἡγέτην ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαζεν ἀπὸ τὰς δυσκολίας καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβεῖτο νὰ ἐπιβάλῃ χάριν τῆς νίκης, ἀναγκαία μέτρα ὁσονδήποτε ἐπαναστατικὰ καὶ ἐὰν ἦσαν εἰς χαρακτῆρα, εἴτε εἰς τὸ ἐσωτερικόν, εἴτε εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις

Θὰ ἐνθυμηθῶμεν δύο παραδείγματα τῆς ριζοσπαστικότητός του. Πρῶτον, ἦτο ἡ προθυμία του νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ σχέδιον διὰ τὴν Ἀγγλο-Γαλλικὴν ἕνωσιν, ἡ ὁποία ἐὰν εἶχεν γίνει ἀποδεκτή, θὰ εἶχεν μεταβάλλει ἐκ θεμελίων, ἐὰν ὄχι τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου αὐτοῦ καθ' ἑαυτοῦ, ὁπωσδήποτε ὅμως τὴν μετέπειτα πορείαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Καὶ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἐκ μέρους του ἀντίληψις τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας καὶ ἡ πλήρης ἐπίγνωσις τοῦ σημαντικοῦ ρόλου τῆς Γαλλίας ἦσαν ἐκεῖναι ποὺ ἔκαμαν τὸν Τσῶρτσιλ νὰ ἀρνηθῇ νὰ ἀποδεχθῇ τὸ εὔκολον συμπέρασμα μερικῶν ὅτι μετὰ τὸ 1940 ἡ Γαλλία θὰ ἐθεωρεῖτο ἄνευ σημασίας εἰς τὰς παγκοσμίους ὑποθέσεις. Δεύτερον, ἡ ἄνευ ἐνδοιασμῶν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ Τσῶρτσιλ (παρ' ὅλον τὸ ἀντικομμουνιστικὸν του παρελθόν) ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῇ κάθε δυνατὴ βοήθεια εἰς τοὺς Ρώσσους ἐφ' ὅσον εἶχον γίνει, εἴτε ἐπεθύμουν τοῦτο εἴτε ὄχι, σύμμαχοι εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν κτηνωδιῶν τοῦ Χιτλερισμοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔχομεν ἀναμφιβόλως εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ Τσῶρτσιλ τὸ καλύτερον παράδειγμα μεγαλοψυχίας, μίαν ἀρετὴν ποὺ θαυμάζει ἰδιαιτέρως. Οἱ ἐπικριταὶ τοῦ Τσῶρτσιλ εἶπον πολλὰ ἐναντίον του, ἀλλὰ οὐδεὶς τὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς ταπεινόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ἦτο συνεπῶς φυσικὸν δι' αὐτὸν μετὰ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Ζυρίχης καὶ τῆς Χάγης νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἕνας ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ὄχι μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς προσηλώσεως εἰς οἱονδήποτε ἰδιαίτερον ὁμοσπονδιακὸν τύπον ἀλλὰ μᾶλλον λόγω τῆς πεποιθήσεως ποὺ εἶχεν ὅτι ἡ φρίκη τοῦ πολέμου δὲν πρέπει νὰ ἐπισκιάση τὸ γεγονός, ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης — συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Γερμανίας —ἀπετέλουν μέρη ἑνὸς μεγαλυτέρου συνόλου καὶ ὅτι ἡ συμφιλίωσις μεταξὺ των ἦτο οὐσιώδης διὰ τὴν μελλοντικὴν των ἀσφάλειαν καὶ πρόοδον.

Ὁ λόγος του τοῦ Φοῦλτον καὶ ἡ ἐπιτυχής του ἔκκλησις δι' ἑνότητα τῆς Δύσεως ἐναντίον τῆς ἀπειλῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως, ἐφάνη εἰς μερικοὺς ὅτι ἀποτελεῖ διάψευσιν τῆς στάσεώς του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι λάθος. Εἶχε διαπιστώσει ὁ ἴδιος τὴν πολὺ περιωρισμένην ἔκτασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ὑπὸ τὸν Στάλιν ἦτο πρόθυμος νὰ συνεργασθῇ ἐποικοδομητικῶς μὲ τὴν Δύσιν. Εἶχεν ἴδει τοὺς Ρώσσους κατόπιν νὰ θεμελιώνουν τὴν κυριαρχίαν των ἐπὶ ἄλλων ἱστορικῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἐπίστευεν ὅτι ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ, ἐὰν ἡ Δύσις δὲν ἐδείκνυεν ἐγκαίρως τὴν ἀποφασιστικότητά της νὰ ἀποκρούσῃ περαιτέρω πίεσιν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἐθώρει τὴν σύγκρουσιν ὡς μόνιμον καὶ μὲ τὴν καλυτέραν ἀτμόσφαιραν ἡ ὁποία ἠκολούθησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ Βρεταγοὶ πολιτικοὶ οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο πλησίον του, ὁ σὴρ Ἀντονυ Ἤντεν καὶ ὁ κ. Χάρονλτ Μακμίλλαν ἔδειξαν ἀποθυμίαν νὰ καταβάλουν καὶ πάλιν προσπαθείας διὰ νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον πρὸς τὰς διαπραγματεύσεις. Ἴσως ἡ ἀποτυχία ἐκρήξεως ἑνὸς τρίτου παγκοσμίου πολέμου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δεκαετίας 1950—60 ὁμοῦ μετὰ τῆς μεγάλης του συμβολῆς εἰς τὴν νίκην τοῦ Δευτέρου ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν συμβολὴν τοῦ Τσῶρτσιλ εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐξέλιξιν τοῦ κόσμου.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟΣ ΧΟΡΟΣ
"ΜΑΣΚΕ,,
ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΑΠΟ 6—11.30 Μ.Μ.
ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΙΓΚΟΡ ΡΑΝΙΕΤΣ

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΠΑΤΩΜΑΤΑ

ΟΜΟΡΦΑ — ΥΓΙΕΙΝΑ — ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΗΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΣ

ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ

ΕΡΜΟΥ 48
ΤΑΚΗΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τηλεφωνήσατε στὸ 37—84 καὶ ὁ εἰδικός, ἐπισκεπτόμενος ἐπὶ τόπου, θὰ σᾶς ὑποδείξῃ, ἄνευ ὑποχρεώσεως, ἐκεῖνο ποὺ πηγαίνει στὸ πάτωμά σας ἀπὸ τὴν πλουσίαν ἔκθεσίν μας

Η "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ,,

Ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 9—10 τεῦχος Ἰουλίου — Δεκεμβρίου 1964 τῆς «Ἐπιθεωρήσεως Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων» περιοδικοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ ΟΓΑ. Εἰς τὸ κυκλοφορήσαν τεῦχος, ἐκ σελίδων 76, περιέχονται, μεταξὺ τῶν ἄλλων: Ἄρθρον τοῦ διοικητοῦ τοῦ ΟΓΑ κ. Ἀντωνίου Μπερνάρη, ὁδηγίαι καὶ ἀσφαλιστικὴ πρακτική, πίνακες ἀριθμοῦ συνταξιούχων, ἀσφαλιστικὴ Νομολογία κλπ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΣΤΕΡΙΩΣΕΩΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ "ΠΡΩΤΟ,,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ ἐργοστάσιον παστεριώσεως γάλακτος «ΠΡΩΤΟ» τοῦ Συνεταιρισμοῦ Ἀγελαδοτρόφων Περιφερείας Πατρῶν, ἀνακοινοῖ ὅτι:

Τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—11 π. μ. ἐνεργηθήσεται εἰς τὰ ἐν Ἐγλυκάδι Πατρῶν γραφεῖα τοῦ Ἐργοστασίου καὶ ἐνώπιον εἰδικῆς πρὸς τοῦτο συσταθείσης ἐπιτροπῆς, μειοδοτικὸς διαγωνισμὸς δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, διὰ τὴν προμήθειαν.

α) 700.000 πλαστικῶν κυπέλλων γιαούρτης (κεσσεδάκια) τῶν 224—240 γραμμαρίων, 6) 300.000 πλαστικῶν κυπέλλων γιαούρτης (κεσσεδάκια) τῶν 305—320 γραμμαρίων.

Μετὰ τῆς προσφορᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως προσκομίσητε καὶ δείγματα τῶν προμηθευθησομένων κυπέλλων, παράσχητε δὲ ἡμῖν πλήρη τεχνικὰ στοιχεῖα τῶν ἐν λόγῳ κυπέλλων.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Δ. Σ.
Ν. ΣΚΛΗΒΑΝΙΩΤΗΣ

13
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ "ΗΜΕΡΑΣ,,

ΧΕΙΜΑΡΡΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΜΜΥΡΑΙ

Τοῦ δικηγόρου κ. ΔΗΜ. ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ

Αἱ προκληθεῖσαι ἀπὸ τὰς τελευταίας βροχοπτώσεις ἐκτεταμέναι πλημμύραι λόγω τῆς ὑπερεκχειλίσεως τῶν χειμάρρων, φέρουν ἐπὶ τάπητος τὸ πολυθρύλητον πρόβλημα της διευθετήσεως τῶν χειμάρρων, οἱ ὁποῖοι πλήττουν κατ' ἔτος τὴν χώραν μας καὶ ἰδιαίτερα τον Νομον Ἀχαΐας, ὁστις ὡς διεπιστώθη κατὰ τὸ συνελθὸν ἐνταῦθα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διεθνὲς συνέδριον τῶν δασολόγων εἰς ὁ ἔλαβον μέρος διεθνεῖς προσωπικότητες, εἶναι ὁ περισσότερον χειμαρρόπληκτος Νομος, ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προβλήματος ὅπερ ἀπασχολεῖ ἰδιαίτερα τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν καὶ τὴν περιφέρειάν της τὴν ὁποίαν περιβάλλουν γύρωθεν καταστρεπτικοὶ χείμαρροι οἱ ὁποῖοι κατασπαράσσουν κυριολεκτικῶς τὰς σάρκας της νομίζω ὅτι ἐπιβάλλεται εὐρεῖα ἔρευνα τοῦ θέματος εἰς τὴν ὁποίαν νὰ κληθοῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ διάφοροι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἵνα ἐξευρεθῇ ἡ ὀρθὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ λυσις του καὶ ἀκόμη κληθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν καταβαλλομένην κυβερνητικὴν προσπάθειαν, καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἤτις εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἴσως ἀποδῇ ἀνυπολογίστου ὠφελιμότητος.

Τὸ πρόβλημα τῆς διευθετήσεως τῶν χειμάρρων πρὸς πρόληψιν πλημμυρῶν τὸ ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς τὸν Πλάτωνα, ὅστις ἀναφέρει τὰ περὶ ταφρευμάτων καὶ ἄλλων κατασκευῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐκτελουμένων ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν Ἀγρονόμων, ἵνα ὡς ἀναφέρει «τὰ ἐκ Διὸς ὕδατα μὴ κακουργῇ τὴν χώραν ῥέοντα μᾶλλον δ' ὠφελῇ».

Ἐκ τῶν νεωτέρων πρῶτοι οἱ Γάλλοι ἐπελήφθησαν, ἐμελέτησαν καὶ ἔλυσαν κατὰ ἕνα τρόπον θετικὸν τὸ πρόβλημα τῆς διευθετήσεως τῶν χειμάρρων λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ τῶν πλημμυρῶν αἵτινες κατὰ τὸ ἔτος 1840 ἔπληξαν δεινῶς τὴν Γαλλίαν. Ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις τότε ἀνέθεσεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν νὰ μελετήση τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τῶν χειμάρρων καὶ αὕτη μετὰ μακρὰν μελέτην ἀπεφάνθη ὅτι ἡ διευθέτησις τῶν χειμάρρων ἐπιτυγχάνεται οὐ μόνον διὰ ἔργων δομικῶν καὶ τοιχοποιῶν πρωταρχικὴ σημασία ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι τότε ἐδίδετο διὰ ἔργων φυτοκομικῶν καὶ ἀναχλοάσεως εἰς τὰ ὁποῖα σήμερον ἀπ' ὅλους τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας ἀποδίδεται μεγαλυτέρα σημασία μάλιστα προκειμένου περὶ χειμάρρων ἀποσαθρώσεως ὅπως εἶναι οἱ ἰδικοί μας.

Ἔχει δηλαδὴ γίνει δεκτὸν καὶ τὰς ἀπόψεις αὐτὰς ἀπεδέχθη καὶ τὸ προαναφερθὲν εἰς τὴν πόλιν μας διεθνὲς Δασονομικὸν Συνέδριον τοῦ ὁποίου τὰς συνεδριάσεις παρηκολούθησα, ὅτι μόνον αἱ ἐκτεταμέναι ἀναδασώσεις εἰς τὰς λεκάνας ἀπορροῆς τῶν χειμάρρων θὰ συγκρατήσουν τὰ ὕδατα καὶ τὸ χῶμα ἐπὶ τῶν ὀρέων.

Διὰ τῶν ἔργων τούτων προεξαρχούσης τῆς ἀναδασώσεως τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν καὶ τῶν λεκανῶν ἀπορροῆς τῶν χειμάρρων κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν τῇ ἐπιστήμη θὰ παύση ἡ κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα ἐξόγκωσις τῶν ὑδάτων τῶν χειμάρρων ἡ καταστροφὴ τῶν ἀγρῶν, ὁδῶν συνοικισμῶν καὶ χωρίων καὶ ἡ εὐρεῖα θόλωσις τῶν παραλιῶν μας ἀπὸ τὰς πλημμύρας τῶν χειμάρρων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς καθίσταται ὅτι εἰς τὴν περιφέρειάν μας ἤτις εἶναι